

У Србији убице ретко када буду осуђене на дужу затворску казну од 10-11 година, а неретко се извуку и са 7-8! А готово и да нема случајева да су адекватно осуђени припадници полиције који су криви за усмрћивање оптужених током противзаконитог испитивања (а камоли за такво испитивање без фаталног исхода) или прекомерне употребе силе током интервенције! Опет, није занемарљив број грађана Србије који су, само током задње деценије, издахнули током пребијања и других видова мучења, у полицијским станицама широм наше републике. Или су непотребно страдали током неке полицијске акције.

Зато је деветнаестогодишњи Урош Мишић олако осуђен на десет година робије, због наводног покушаја убиства „службеног лица“. А очито је да се није радило о покушају убиства, без обзира што је у питању био насртај на припадника жандармерије. Уз то, постоји основана сумња да нападнути жандарм тог дана није био на дужности, и да се отуда не ради о службеном лицу. Као и да је он претходно ударио Уроша, те се тако, без жеље да изналазимо оправдања за насртај на полицајца, чак и у таквим околностима, није радило о недужној жртви.

Чак и да је полицијска верзија тачна, казна је драконска. Пошто припадник МУП-а није имао озбиљније повреде, није нормално да момак буде осуђен на десет година затвора. Још би можда и разумео тако нешто да је претходно јасно прокламована енергична борба против насиља на спортским теренима, а затим припремљена целовитом кампањом. Међутим, морам да разјасним шта је услов да бих и то разумео.

Услов је претходно завођење реда у полицији и судству, као и у политичким структурама које усмеравају њихов рад. Докле год су политичари и припадници полицијског-правосудног братства готово недодирљиви, осим ако су се замерили неком моћном клану унутар елите моћи, тешко је прихватити ригорозне мере када се ради о завођењу реда на нивоу обичних грађана.

Правда за Уроша

Пише: Драгомир Анђелковић
понедељак, 26 јануар 2009 13:03

Но, стављање Уроша Мишића на жртвени олтар није у функцији завођењу реда у држави. Знају наши политичари, али и они делови администрације који од трулог система имају користи, да покретањем такве кампање не само да би за себе елиминисали конјунктурне околности, већ би и правда, пре или касније, закуцала и на њихова врата (у правосуђу и полицији сигурно има много оних који желе да раде свој посао добро, и када би увидели да су им одвезане руке, тешко би било поново их учинити пасивним и послушним).

У случају Уроша Мишића ради се о демонстрацији полицијске охолости. Некоме је пало на памет да покаже шта се дешава са онима који насрну на недодирљиву полицију, ма каква она била. Несумњиво је цео истражни поступак тако монтиран да се момку натовари на леђа све и свашта, и да се после за пример „спали на ломачи“.

Такве игре су неприхватљиве. Свако од нас данас или сутра, док прелази улицу, а камоли када крене на неку утакмицу, може да постане жртва неке сличне намештаљке. Зато, када ових дана Врховни суд треба да разматра жалбу на пресуду Урошу Мишићу, инсистирајмо на правди за њега (а ако је крив, треба да буде кажњен примерено, а не на инквизициони начин), као и на отварању важних питања од којих, без претеривања, зависи сигурност свих нас.

Да ли је стварно жандарм који је учествовао у сукобу, на северној трибини био у својству приватног лица (које је носило униформу и пиштољ)? Био он тог дана на дужности или не, откуд то да се сам (али ипак довољно близу колега, да може да добије помоћ) упутио међу навијаче? Да ли се можда радило о полицијској провокацији? Да ли је тачно, а одбрана тврди да има такав снимке, да су пре сукоба полицајци намерно иритирали навијаче? Ко је одговоран за преувеличавање повреда које је задобио припадник жандармерије?

Хулигани ма које врсте свакако представљају опасност. Али неупоредиво више недужних људи страдало је у овој земљи од полиције, услед њене бахатости или противзаконитог деловања за рачун разних режима, него од хулигана. Зато је важно да свако спорно питање у вези са случајем Уроша Мишића добије одговор. И то не јалов, као у вези са убиством Ранка Панића на митингу поводом хапшења Караџића, када је утврђена полицијска одговорност, али је сведена само на нижи ниво и уз то нико озбиљно није кажњен!